

РЕШЕНИЕ

№ 126

гр. Шумен, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И.Й.Д.
като разглежда докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20243630200049 по описа за 2024 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалван е електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство серия К, №7561815 от 30.05.2023 год., издаден от ОД на МВР – Шумен, с който на Л.К.Й., с ЕГН*****, с постоянен адрес: *****, в качеството му на законен представител на „ЛЛИМ“ ООД, с ЕИК201573930 е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.2, т.5 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени електронния фиш.

В съдебно заседание не се явява лично и не изпраща представител.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН в съдебно заседание оспорва жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил марка „Тойота Ленд Крузер В8“ с рег.№СА9468ХК, собственост на „ЛЛИМ“ ООД, с ЕИК201573930 на 30.05.2023 год. се движел по път I-2 в посока към гр.Шумен. В района около км.99+840 /р-н за с.Звегор/ на посочения пътен участък в 16.02 часа, където с пътен знак В-26 било въведено ограничение на максимално разрешената скорост за движение от 60 км/час, посоченият автомобил се движел със скорост 109 км/ч /след отчетен толеранс от 3 км(%). Поради движението си с превишена скорост автомобилът бил заснет с автоматизирано техническо средство – радарна система тип „ARN CAM S1“, с фабр. №11743с3. Впоследствие, след установяване собствеността на автомобила на управителя на дружеството Л.К.Й., с ЕГН***** бил издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с мобилно автоматизирано техническо средство серия К, №7561815 от 30.05.2023 год., издаден от ОД на МВР – Шумен, с който на Л.К.Й., с ЕГН*****, с постоянен адрес: *****, в качеството му на законен представител на „ЛЛИМ“ ООД, с ЕИК201573930 е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.2, т.5 от ЗДвП. Същият е бил връчен на жалбоподателя на 15.12.2023 год.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства и по-конкретно от разпита в съдебно заседание на свидетеля И. П. С. и на присъединените на основание разпоредбата на чл.283 от НПК писмени доказателства.

Съдът намира, че напълно следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля И. П. С., доколкото същият лично е работил с автоматизираното техническо средство и в разпита си обяснява начина, по който функционира системата и реда за боравене с нея. В същото време показанията му са непротиворечиви, последователни и кореспондират с останалия събран по делото доказателствен материал и с изложената по-горе фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП допустимата скорост на движение извън населени места е 90 км/ч., а съгласно ал.2 на същата разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак. Безспорно установено по делото е, че на посочената дата – 30.05.2023 год., в 16.02 часа лек автомобил марка „Тойота Ленд Крузер В8“ с рег. №СА9468ХК се е движел по път I-2 в посока към гр.Шумен, като в района на км.99+840 /района за с.Звегор/, в зоната на действие на пътен знак В-26, въвеждащ ограничение за скоростта на движение до 60 км/час, се движел със скорост от 109 км./ч.

Съгласно разпоредбата на чл.165, ал.2, т.6 и т.7 от ЗДвП, нарушенията на скоростта се установяват с техническо средство или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. От материалите по делото се установява, че в настоящия случай нарушението е било заснето с автоматизирано техническо средство – радарна система тип „ARN CAM S1“, с фабр. №11743с3. Системата е заснела и записала скорост на движение на автомобила 113 км/ч.,

като след приспадане на допустимото отклонение поради грешка в измерването, същата следва да се счита 109 км/ч. По делото като писмено доказателство са представени ксерокопия на снимки, изготвени чрез системата за видеоконтрол, от които става ясно, че посочената скорост е била засечена на 30.05.2023 год. в 16.02 часа, както и че регистрационния номер на моторното превозно средство, движещо се с посочената скорост е СА9468ХК. Доколкото посочените снимки са изготвени със система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, то същите се явяват веществено доказателство по смисъла на чл.189, ал.15 от ЗДвП.

Съдът намира, че при установяване на нарушението и съставяне на електронния фиш е била спазена предвидената в ЗДвП процедура, като техническото средство, с което е извършено заснемането и засичането на скоростта е било монтирано съобразно изискванията, въведени с Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 год. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, Издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр.36 от 19.05.2015 год. Спазени са били техническите изисквания за използване на посоченото техническо средство за измерване на скоростта. Видно от представените като писмени доказателства по делото Протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система рег.№869р-3983/31.05.2023 год. и Снимков материал техническото средство, с което е извършено заснемането и засичането на скоростта е било монтирано съобразно изискванията, въведени с Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 год. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, Издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр.36 от 19.05.2015 год. Видно от представения като писмено доказателство по делото Протокол от проверка №133-СГ-ИСИС/09.11.2022 год., системата за видеоконтрол е одобрена и проверена от 07.11.2022 год. до 09.11.2022 год. и същата е регистрирала грешка при измерване на скоростта до 100 км/ч. в рамките на 3 км/ч. и 3% над 100 км./ч.

От разпита на свидетеля С. се установява по безспорен начин, че на посоченото място на проверката е бил налице поставен пътен знак В-26, въвеждащ ограничение на скоростта на движение до 60 км./час, както и че нарушението е извършено именно в зоната на действие на посочения пътен знак. В подкрепа на този извод е и изисканата и представена като писмено доказателство по делото Схема на пътен участък от км.99+563 до км.100+098 по път I-2 „Русе-Шумен-Варна“, от която се установява, че към датата на нарушението на посоченото в електронния фиш място е имало поставен пътен знак В-26, въвеждащ ограничение на скоростта за движение до 60 км/час. Както бе посочено и по-горе от изложеното се установява, че нарушението е констатирано на посоченото в електронния фиш място, а именно на път I-2 в посока на движение на автомобила към гр.Шумен, в района на разклона за с.Звегор на км.99+840, в зоната на действие на пътен знак В-26, въвеждащ ограничение за скоростта на движение до 60 км/час.

Съдът не кредитира твърдението на жалбоподателя, че посочения по-горе пътен знак

В-26 не е бил поставен съгласно изискванията на Наредба №18 от 23.07.2001 год. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и че същият е бил скрит от сянката на намиращата се преди него растителност. Видно от материалите по делото и по-конкретно от представения от страна на въззиваемата страна снимков материал, нарушението е установено на изключително прав пътен участък, като видно от снимката, която е била изготвена към момента на установяване на нарушението – 30.05.2023 год. пътният знак е бил видим, като не се установява растителност, която да го скрива или да затруднява неговото своевременно възприемане. С оглед на изложеното съдът намира, че пътният знак е бил поставен именно при спазване изискванията на Наредба №18 от 23.07.2001 год. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, като не се установят сочените от жалбоподателя нарушения на разпоредбите на същия нормативен акт.

В тази връзка съдът съобрази събраните в хода на производството гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Станков, който свидетелства, че камерата е била разположена на около 100 метра от камерата, като е била насочена към посочения пътен знак по начин, че да засича автомобилите, след тяхното преминаване на знака. Видно от приложения по делото снимков материал автомобилът е бил засечен на разстояние 161 метра от камерата, т.е. същият все още се е намирал в зоната на действие на пътен знак В-26.

С оглед на изложеното се налага извода, че автомобилът на жалбоподателя се е движел с посочената скорост от 109 км/ч. и то в рамките на ограничението, въведено с пътен знак В-26, при което следва да се приеме, че наказващият орган правилно е издирил и посочил законовата разпоредба, която е била нарушена виновно, а именно чл.21, ал.2 от ЗДвП.

Нарушението е било изчерпателно описано от фактическа и правна страна и е посочен размера на глобата, определен по реда на чл.189, ал.4 от ЗДвП, във вр. счл.182, ал.2, т.5 от ЗДвП. По ясен и недвусмислен начин е посочено мястото на установяване, респективно на извършване на нарушението, като е конкретизиран в детайли съответния пътен участък. По категоричен начин е посочена и съответната правна норма, от която се установява и начина по който е изчислен съответния размер на наложеното на нарушителя наказание.

За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл.182, ал.2, т.5 от ЗДвП, доколкото превъзпятието на максимално допустимата скорост е с 49 км./час и доколкото същото попада в границите от 41 до 50 км./ч., предвижда наказание глоба в размерна 400 лева. Административно - наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл.27 от ЗАНН и е наложил наказание в размер на абсолютния размер, предвиден в посочената по-горе разпоредба.

Правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност именно на жалбоподателя, в качеството му на управител на юридическото лице – собственик на управляваното МПС, имайки предвид, че съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДП собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не

посочи, на кого е било предоставено моторното превозно средство, а съгласно чл.188, ал.2 от ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на МПС, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. От приложените по делото материали се установява, че собственик на автомобила, с който е извършено нарушението е именно юридическото лице „ЛИМ“ ООД, с ЕИК201573930, чийто законен представител е именно лицето Л.К.Й., с ЕГН*****. По делото липсва представена от последния Декларация, в която да е декларира, че е предоставил управлението на посоченото МПС на друго лице, предоставяйки данни за лицето, поради което се налага извода, че именно Й. следва да понесе административно-наказателната отговорност за извършеното с автомобила нарушение.

За прецизност следва да бъде посочено и че деянието не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. В тази връзка, въпреки, че в самия електронен фиш не са изложени мотиви в този смисъл, съдът напълно споделя изложения в тази насока извод на административно-наказващият орган. Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл.28 от ЗАНН не може да бъде приложена. Описаното в електронния фиш нарушение крие сериозен риск за останалите участници в движението по пътищата, доколкото превишението на максимално допустимата и установена за определен пътен участък скорост създава опасност за останалите участници. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като “маловажен случай” по смисъла вложен в разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Водим от горното, съдът намира, че обжалваният електронен фиш се явява правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден изцяло.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на административно-наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по обжалване на наказателно постановление страните имат право на разноски по реда на АПК. Според нормата на чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разноските разпоредбата на чл.63д, ал.3 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /какъвто е настоящия случай/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че настоящото производство не се отличава с фактическа и правна сложност, намира, че размера на юрисконсултското възнаграждение следва да бъде в размер на 80 лева.

Посочените по-горе разпоредби предвиждат при такъв изход на делото присъждане в полза на оспорващия на разноски, включително и такива за възнаграждения за свидетели и вещи лица. Доколкото в хода на съдебното производство е било изплатено възнаграждение на свидетел, който е бил призован по искане на въззиваемата страна, то изплатената на свидетеля сума от 9.34 лева, представляваща възнаграждение за свидетел, се явява именно разноски по производството по смисъла, вложен в разпоредбата на чл.143 от АПК и с оглед изхода на делото следва да бъде възстановена от жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство серия К, №7561815 от 30.05.2023 год., издаден от ОД на МВР – Шумен, с който на Л.К.Й., с ЕГН*****, с постоянен адрес: *****, в качеството му на законен представител на „ЛИМ“ ООД, с ЕИК201573930 е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл.189, ал.4, във вр. с чл.182, ал.2, т.5 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Л.К.Й., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** да заплати на ОД на МВР - Шумен сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено на основание разпоредбата на чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

ОСЪЖДА Л.К.Й., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** да заплати в полза на държавата и по сметка на ШРС сумата от 9.34 лева /девет лева и тридесет и четири стотинки/, представляваща заплатени разноски на свидетел, както и 5 лева /пет лева/ държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____